

[Bertel Dahlgard.]

af finansudvalget. Enhver ved, hvad det betyder, nemlig at hvad de tre forenede partier aftaler for lukkede døre, fremtidig træder i stedet for lovgivning under offentlighedens kontrol ved offentlig debat.

Jeg vil gerne sige til venstres og de konservatives repræsentanter i salen her, at disse to partier ofte med styrke har hævdet, at man ikke må lovgive på finansloven, når det drejer sig om meget vigtige områder og meget væsentlige økonomiske bevillinger. Men her, hvor det drejer sig om det vigtigste problem i landet, et problem af allerstørste økonomiske rækkevidde, her udelukkes den offentlige debat i denne sag. Ved gennemførelsen af tidligere forsvarsordninger, hvor det drejede sig om et halvt hundrede millioner kroner, førtes forhandlingen for åbent tæppe, ofte i uger og måneder. Her giver man en minister bemyndigelse til at anvende 300 mill. kr. uden den garanti, der ligger i den offentlige debat og kontrol, udøvet her fra folketingets frie talerstol. Jeg finder denne fremgangsmåde uanstændig, og det radikale venstre vil aldrig række hånd til noget sådant. Det radikale venstre er altså afskåret fra her at give tilkende, hvilke anskaffelser vi kan bifalde, og hvilke vi er modstandere af. Vi vil efterhånden, som forslagene når frem i finansudvalget, tage stilling til forslagene.

Med hensyn til den del af forslagene, der omhandler den såkaldte værneskat, skal jeg ikke under de foreliggende omstændigheder komme ind på enkeltheder — udfra vore forudsætninger ville der jo ikke blive tale om bevillinger af denne størrelsesorden. Jeg forstår, at de tre partier, der står bag militærbevillingerne, tænker sig muligheden af at vedtage de 300 mill. kr. og derefter at gå — forhåbentlig glade — til valg. Jeg vil gerne ved denne lejlighed spørge: Kan man være det bekendt forud for et valg at disponere over disse mægtige beløb, bevilge dem og derefter gå ud til vælgerne for at sige, at man har ikke kunnet blive enige om, hvem der egentlig skulle betale. Synes partierne selv, det er helt værdigt?

Jeg har en enkelt bemærkning at gøre til skatteforslaget, med hensyn til indkomst- og formueskatten, det er med henblik på de ældre mennesker, der sidder med en efter de nuværende økonomiske forhold beskednen

formue, skal vi sige på fra 50 000 til 100 000 kr. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Drejer det sig om lånet?) Begge dele! Det var jo en stor formue tilbage i tiden, men hvad er i dag de 2 000 eller 4 000 kr., som disse beløb giver i rente, hvis de pågældende ikke har andet at leve af? (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Så er de fritaget!). Nej, det er de aldeles ikke. (*Finansministeren* [H. C. Hansen]: Jo, de er!). Nej, det er de ikke... Ja, jeg er ganske klar over finansministerens henvisning til bestemmelsen om de 5 000 kr., men spørgsmålet angår jo ikke blot dem, der kun har de 2 000 eller 4 000 kr. i rente, men også dem, der har noget derudover på anden måde. Derfor mener jeg ikke, at der på sådanne mennesker, hvis levevilkår er forringet så meget, skal lægges nye byrder.

Jeg skal hermed slutte. Jeg går ud fra, at da der er tale om beskatning i forslaget, vil der blive lejlighed til en udvalgsbehandling, hvor man da kan fortsætte forhandlingen om hele den finansielle og skattemæssige side.

Alfred Jensen: Selvom der har været ikke mindre end tre ministre til at fremsætte og motivere dette lovforslag, er der for det første afsnits vedkommende absolut ikke de fyldestgørende oplysninger om enkeltheder, som folketinget, rigsdagen og offentligheden har krav på at få. Det eneste, man faktisk får ud af det, er, at der skal anvendes 350 mill. kr. mere til militærudgifter, og det vil sige, at de to budgetter under forsvarsministeriet, krigsministeriet og marineministeriet, kommer op på et beløb af ca. 500 mill. kr., og måske mere, i dette år. Det er så store militærudgifter, at vel ingen havde drømt om, at Danmark ville komme op på sådanne beløb. Officielt opgøres de til at andrage 29,1 pct. af budgettet, og det vil faktisk sige, at Danmark kommer ganske godt med, selvom man forsøger at jonglere med procentsatser og tal for at bevise, at vi egentlig ikke ofrer nok. Det var i alt fald undertonen i det, der blev sagt af forskellige ordførere, hvis de ikke ligefrem sagde, at der burde ofres mere, end der her er foreslået.

Der kan naturligvis drages anden sammenligning end den, der er draget af ordførerne. Mig synes det at være såre karakteristisk,